

Очајна игра фудбалера Партизана против Лудогореца, која је довела до испадања нашег првака из такмичења за Лигу шампиона, могла би се донекле разумети и вероватно убрзо заборавити, да није било жалосног призора забележеног по завршетку утакмице. Док је Партизанов капитен Шћеповић напуштао терен, пресрео га је такозвани “вођа” Партизанових навијача. Фудбалер се послушно зауставио и сачекао да му “вођа” скине капитенску траку са руке, а коју он, очигледно, по “вођином мишљењу” више не заслужује.

Подсетио је сироти фудбалер у овој тужној сцени на преплашеног ученика из основне школе од пре много деценија; био је то ђачић пред строгим учитељем, који ће му лупити неколико шамара, “извући му уши” или га послати у ћошак да клечи на кукурузу. И док су сви извештачи осудили слику коју су видели и милиони гледалаца телевизије, Партизанова управа није изгледала претерано потресена. Чак би се пре могло закључити да њу поступак “вође” уопште није изненадио. Мора да је у његовом сусрету са капитеном видела само оправдано исказано негодовање због Шћеповићевог недовољног залагања, које је изразио не само у своје, већ и у име армије навијача.

Управа, међутим, није седела скрштених руку, већ је следећег дана уприличила конференцију за штампу, на којој се фудбалер посипао пепелом због своје лоше игре и неуспеха тима, док је “вођа” истицао другарски однос који влада између њега и капитена.

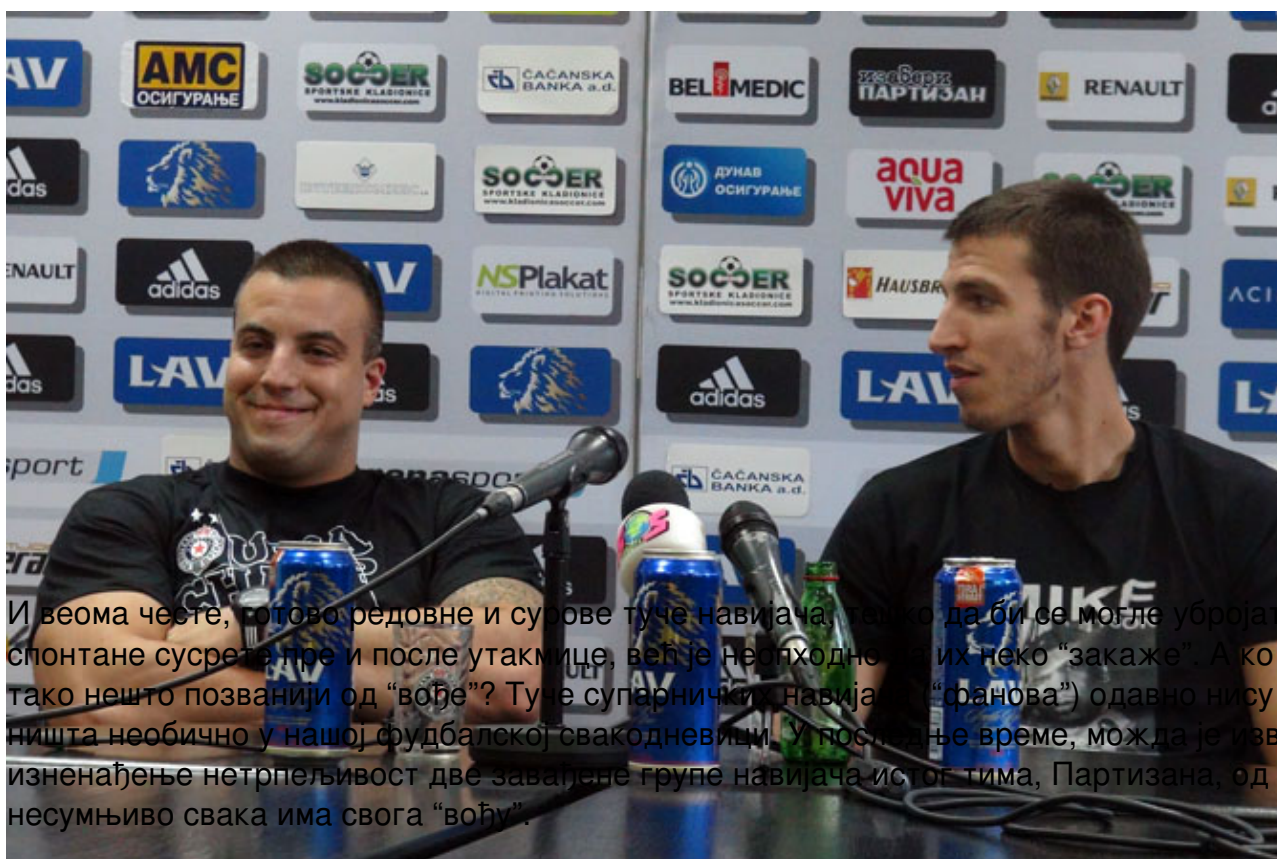
Пошто су челницима клуба биле веома “скупе речи” у коментарисању овог жалосног призора, можда није неоснована помисао да је “вођа” веома утицајна личност, коју није много упутно љутити неком неопрезно изреченом замерком. “Вођа” је, што се увек мора

Спорт је био бољи без "фанова" и њихових "вођа"

Пише: Војислав М. Станојчић
четвртак, 15 август 2013 07:06

имати на уму, идол и учитељ хиљада и хиљада навијача, који се у новије време зову - фанови. Он се са њима састаје пре сваке утакмице, упућује их како да бодре свој тим, која ће пиротехничка средства и када да користе. "Вођа" им у току утакмице даје знак и коме ће играчу посебно да пљескају или да узвикују његово име, шта и када да певају, кога ће фудбалера да извижде и да од тренера захтевају да га избаци из тима.

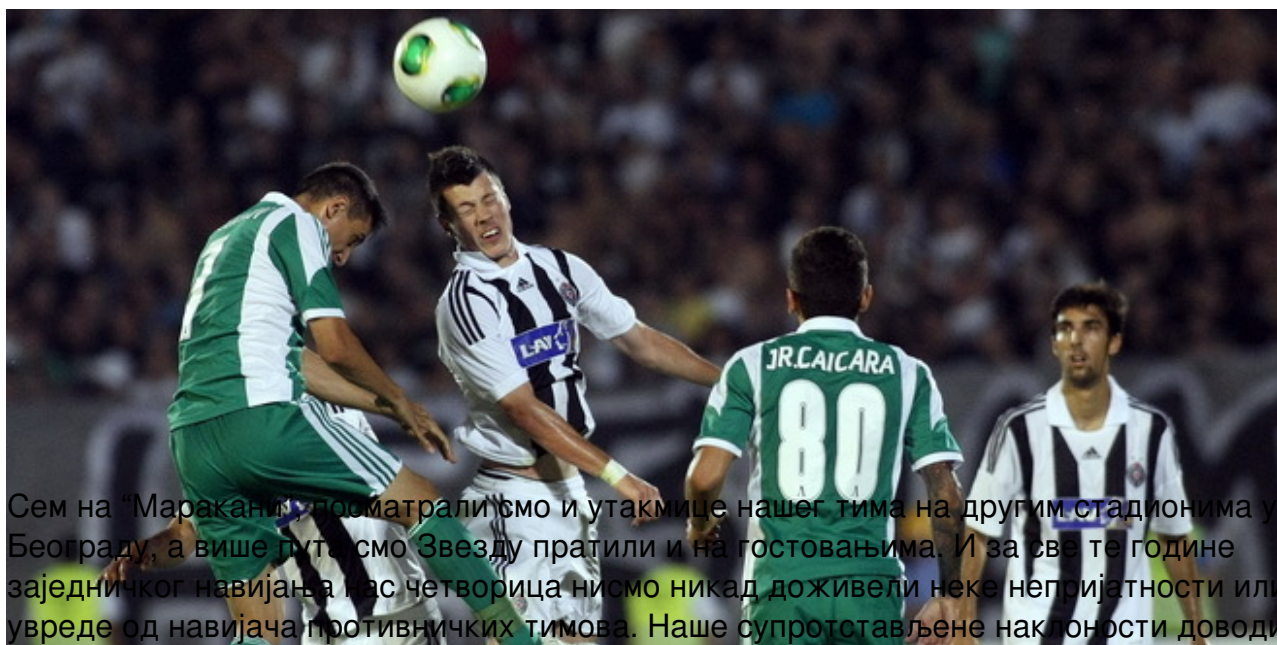

И веома честе, готово редовне и сурове туче навијача, тако да би се могле убројати у спонтане сусрете пре и после утакмице, већ је неопходно позвати неко "закаже". А ко је за тако нешто позванији од "вође"? Туче супарничких навијача ("фанова") одавно нису ништа необично у нашој фудбалској свакодневици. У последње време, можда је извесно изненађење нетрпељивост две завађене групе навијача истог тима, Партизана, од којих несумњиво свака има свога "вођу".

И поред многобројних настојања да се разјасни порекло моћи "вођа" навијача, досад се у томе није далеко одмакло. На који су начин они у свим нашим клубовима (а не само у Партизану) постали толико значајне и незаменљиве личности, којим су путем и уз чију помоћ задобили ако не баш власт над хиљадама младих следбеника, а оно свакако њихову беспоговорну послушност бар током одржавања утакмица њиховог тима и непосредно пре и после њих? Вероватно се прстом може показати на управу клуба (не само Партизана, већ и свих осталих који имају "вође" навијача), али је изгледа немогуће утврдити који су им заједнички интереси, јер се повезаност управе и "вође" никако не може објаснити случајношћу или сплетом разних околности.

Данашњи стање у српском фудбалу и око њега, што је и разумљиво, сасвим се разликује од некадашњег понашања управа, фудбалера и публике на стадионима.

Много година пре но што су навијачи постали "фанови", Мика Патика, Ћоса, Дикан (Гага) и ја редовно смо се недељом налазили на "Маракани" (углавном на Истоку). Колико се сећам, веома се ретко дешавало да пропустимо неку Звездину утакмицу. Пошто нас никад није много занимала одбрана, ми смо се увек трудили да се нађемо на оној половини на коју Звезда напада; у полувремену смо и ми "мењали страну" како бисмо поново били ближе противничком голу.

Сем на "Маракани", посматрали смо и утакмице нашег тима на другим стадионима у Београду, а више пута смо Звезду пратили и на гостовањима. И за све те године заједничког навијања нас четворица нисмо никад доживели неке непријатности или увреде од навијача противничких тимова. Наше супротстављене наклоности доводиле су једино до мање или више подругљивих задиркивања и безазлених расправа без краја и конца о томе чији је тим бољи.

Кад погледам понашање данашњих гледалаца на фудбалским стадионима, запитам се да ли смо Мика Патика, Ћоса, Дикан (Гага) и ја у оно далеко време били прави навијачи, јер нисмо имали ни "вођу" да нам даје упутства и знаке, ни пиротехничка средства, па чак ни шалове, капе, рукавице, заставе... Изгледа да, ипак, јесмо. Бодрили смо фудбалере од којих су стрепели сви њихови ривали, док је садашњим "фановима" знатно теже. Они навијају за тим који се боји сваког противника..